

‘Opvoeden is een eitje, DACHT IK’

Ben je als moeder voor de zoveelste keer je kind vergeten van school te halen? Is je huishouden consequent een chaos? Twee keer per week pizza? Dan heet je tegenwoordig ‘loedermoeder’. Annemarie ten Brinke schreef er een boek over: Weg met het perfecte plaatje! “Elke week ga ik wel een keer uit m’n dak.”

Tekst Wilfred Hermans

De loedermoeder werd in het leven geroepen door bloggende moeders die bij elkaar meer openheid over en een klankbord voor hun ‘falende moederschap’ zochten.

In 2016 reikten deze loedermoederpioniers voor het eerst de Loedermoeder-award uit. Het hele jaar konden moeders via de hashtag #loedermoeder hun loedermoeder-momentjes delen op sociale media. De winnares gaf haar kinderen op schoolreisje geld mee voor patat, en werd op een ander moment door de juf gewezen op het feit dat dochterlief haar nachtluiers nog aanhad.

Het tegenovergestelde van ‘loedermoeder’ is ‘curlingmoeder’ (of -vader, of -ouder) of ‘helikoptermoeder’. Deze ouders zijn hyperbezorgd en vegen alle mogelijke problemen alvast voor de voeten van hun kinderen weg.

Wat alle loedermoeders bindt, is dat ze klaar zijn met het perfecte plaatje van de supermoeder die alles tiptop voor elkaar heeft. Openheid over wat er in het moederschap zoal mis kan gaan is de sleutel, zegt Annemarie ten Brinke (41), moeder van vijf kinderen, onder wie een pleegdochter, en schrijfster

'IK MOET MIJN KINDEREN IN DE KERK SOMS VAN DE GROND PLUKKEN OF IN DE HOUDGREEP NEMEN'

van het boek *Weg met het perfecte plaatje*. "Dit boek voelt alsof ik in m'n nakie over straat ga. Het is heel kwetsbaar om persoonlijk te worden over je moederschap."

OPVOEDEN IS EEN EITJE

"Ik kom uit een heel rustig gezin met vier kinderen. Ik ervoer dat toen als saai, verlangde naar meer leven in de brouwerij. Ik kan me niet herinneren dat mijn broers ooit vochten en alles liep volgens een strakke planning. Rust, reinheid, regelmaat, dat was mijn plaatje van hoe het hoort. Ik werd groot op de Veluwe, waar gezinnen met acht, negen kinderen de standaard was. Dat leek mij ook wel wat, de gezelligheid, het georganiseer. Ik ben niet voor niets juf geworden. Ik dacht: als ik een klas van dertig in bedwang kan houden, lukt een groot gezin ook wel. Opvoeden is een eitje. Niet dus, bleek opeens toen het mijn eigen kinderen betrof. Ik dacht: ik doe iets niet goed, ik ben de enige die hier moeite mee heeft. Plus: ik bleek heel gevoelig voor prikkels, van herrie en troep werd ik helemaal gek. Dat kun je van tevoren niet bedenken. Niet dat het moederschap tegenvalt, ik geniet er enorm van, maar het is veel intensiever dan ik dacht. Het scheelt dat mijn man veel kan hebben."

Ben je inmiddels de moeder die je als jong meisje wilde zijn?

"Nee, ik dacht dat ik veel geduldiger en begripvoller zou zijn, hahal Mijn beeld van de perfecte moeder was bijvoorbeeld dat ze wel even zou zorgen dat de kinderen op zondag netjes en gehoorzaam in de kerk zitten. Nou: ik moet mijn kinderen in de kerk soms van de grond plukken of in de houdgreep nemen. Ze zijn nogal temperamentvol, wat ook leuk is, want ze zijn tegelijk creatief en weerbaar.

Mijn visie op het moederschap is veranderd. Stiekem dacht ik: wat je in je kind stopt, komt eruit. Dus worden mijn kinderen sociaal, invoelend, meegaand, gehoorzaam. Dat is niet zo. Althans: ik zie er wel iets van terug, maar dat is een langdurig proces van inslijpen. Inmiddels is mijn visie: opvoeden

is vooral bijsturen. Je moet een kind zien zoals het is, en niet zoals jij wilt dat het is. Dat maakt opvoeden juist leuk, want wat bij het ene kind werkt, werkt bij het andere niet."

Wat vind je het moeilijkst aan het moederschap?

"Steeds weer geconfronteerd worden met mijn tekortkomingen. Mijn drift, dat ik sta te schreeuwen, ze aan de arm trek ... Hoe vaak dat gebeurt? Elke week ga ik wel een keer uit m'n dak. Het ergste? Dat ik kort na een verhuizing mijn jongste zo hard op de badrand zette – uit boosheid omdat hij niet wilde luisteren – dat de volgende dag mijn vingerafdruk nog zichtbaar was op z'n armen ... Tegen mijn andere zoon heb ik weleens gezegd: 'Als je je niet aan de regels wilt houden, zoek je maar een pleeggezin'. Erg, hè?! Daar kom ik uiteraard bij hem op terug, maar toch ... Die plotseling opkomende boosheid, daar kan ik enorm over inzitten. Gelukkig spreek ik door mijn boek veel andere moeders, wat enorm relativeert. Tot nog toe zegt niemand: 'Heb jij daar last van?! Ik totaal niet!' Ondanks alles hebben we een prachtig gezin en vind ik het bijvoorbeeld heel bijzonder te zien hoe onze pleegdochter door de andere kinderen is opgevangen. In mijn perfecte plaatje kwam boosheid niet voor, maar inmiddels heb ik geleerd dat boosheid erbij hoort. Bovendien: wat is perfect? Ruzie maken betekent wel dat alles wordt uitgesproken. Onze oudste dochter is veertien, middenin de puberteit, en álles is bespreekbaar. Daar ben ik trots op."

'ONZE OUDSTE DOCHTER IS VEERTIEN, MIDDEN IN DE PUBERTEIT, EN ALLES IS BESPREEKBAAR. DAAR BEN IK TROTS OP.'

Bestaat de perfecte moeder?

"Nee, dat lijkt me niet. En als je denkt dat jij het bent, moet je dat later eens bij je kinderen checken."

'LATEN WE ELKAAR WAT MEER BEMOEDIGEN, DE LAT HOEFT NIET ZO HOOG'

'MIJN KIND DOET DAT NIET'

Annemarie kent ook het fenomeen curlingmoeder van dichtbij, vooral als leerkracht. Ouders die zich laten uitschelden door hun kinderen, of alles voor hun kroost willen oplossen. Slechte cijfers? Mijn kind niet. "Dan moet ik als juf uitleggen waarom hun kind achteruitgaat, terwijl: dat gebeurt. Soms doen kinderen zelf te weinig. En soms klopt het beeld dat ouders van hun kinderen hebben niet. Ruzie? Liegen? Mijn kind doet dat niet. Oh nee? Ieder kind doet dat."

Speelt je geloof een rol in het milder zijn voor jezelf?

"Zeker. Het duurde bij mij heel lang voordat ik ervoer dat God onvoorwaardelijk van me hield. Mede door een moeilijke periode waar we met ons gezin recent doorheen zijn gegaan, ervaar ik die onvoorwaardelijke liefde steeds meer. Jezus is vol genade én waarheid, Hij zegt waar het op staat maar Zijn liefde is even groot. Dat helpt me om fouten van mij of mijn kinderen te benoemen, maar er vervolgens ook milder mee

om te gaan. God verwacht geen perfectie. Een vriendin vroeg eens: 'Wat als je de perfecte moeder zou zijn?' Nou, dat was mijn ultieme wens. Vervolgens zei ze: 'En waar heb je Jezus dan nog voor nodig, in je moeder-zijn?' Toen was ik even stil ..."

Tot slot: wat wil jij de lezers vooral meegeven?

"Dat je trots mag zijn op jezelf, als moeder, ondanks je fouten. Laten we elkaar wat meer bemoedigen, de lat hoeft niet zo hoog."

Weg met het perfecte plaatje
Een eerlijk boek over moeder-zijn
Annemarie ten Brinke, Ark Media
€ 14,99